

พระราชบัญญัติแก้ไขภาษีขึ้นใน
พระพศักราช ๒๔๕๕

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหา
วชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศ
ให้ทราบทั่วกันว่า ได้โปรดเกล้าฯ ให้เสนาบดีกระทรวงพระคลัง
มหาสมบัติ แต่งตั้งเจ้าพนักงานของรัฐบาตเป็นผู้เก็บภาษีขึ้นใน
แทนวิธินายอากรผูกขาด ให้ปฏิบัติอนุโลมตามพระราชบัญญัติภาษี
ขึ้นใน จุลศักราช ๑๒๔๘ (พ. ศ. ๒๔๒๕) นั้น กติกาเดิมที่สุราชัง
แต่เดิมพิจารณาเป็นอาณัติสินไหมเรียกค่าจลาจลธรรมเนียมขึ้นศาลนั้น
ล่วงกาล จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติแก้ไขให้เรียกว่า พระราชบัญญัติแก้ไข
ภาษีขึ้นใน พ. ศ. ๒๔๕๕

เล่ม ๓๓ หน้า ๕๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๔๕๕

มาตรา ๒ ให้ใช้เป็นกฎหมาย ตั้งแต่วันที่ ๑ เดือนพฤษภาคม
พระพุทธศักราช ๒๔๕๕ เป็นต้น

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกค่าฤชาธรรมเนียมศาลซึ่งได้บังคับไว้ใน
พระราชบัญญัติภาษีชั้นในส่วนที่ ๘ ว่าด้วยชำระความนั้นเสียสิ้น ให้
พิจารณาคดีทำผิดภาษีชั้นในอย่างคดีอาญาทั้งปวง มิให้บังคับเรียก
ค่าฤชาธรรมเนียมแก่โจทก์จำเลย

มาตรา ๔ ให้แก้ไขแก้ไขข้อความซึ่งกล่าวต่อไปนี้แทนมาตรา ๑๑
ว่า ถ้าคดีทำผิดภาษีชั้นในเรื่องใด แม้นักงานเป็นโจทก์ได้ยื่นฟ้อง
แล้ว จำเลยได้เขียนหนังสือมาขอมให้ค่าปรับใหม่ ฤจำเลย
ได้ส่งเงินค่าปรับใหม่มาวางศาล อันเป็นจำนวนอย่างสูงตามที่กำหนด
ไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับความผิดนั้น ๆ ก่อนเวลาศาลพิจารณา
ตัดสินไซ้ร ก็อย่าให้บังคับจำเลยเสียเงินเกินขึ้นไปอีก ให้คดี
เป็นอันระงับเลิกแล้วกันเพียงนั้น โจทก์จะว่ากล่าวคดีนั้นอีกไม่ขึ้น

มาตรา ๕ ให้แก้ไขแก้ไขข้อความซึ่งกล่าวต่อไปนี้แทนมาตรา
๑๒ ว่า พนักงานเป็นโจทก์กล่าวหาคดีทำผิดในพระราชบัญญัติภาษี
ชั้นในพิจารณามิได้ความจริง ศาลตัดสินให้โจทก์แพ้ความ ฤ
ต้องเลิกถอนคดีไปด้วยประการใด ถ้าจำเลยได้ชะนะความเป็น
ผู้ต้องบ่วยการฤเสียทรัพย์สินไปประการใด ก็ให้ฟ้องเรียกค่า
เสียหายได้ตามกระบิลเมืองเป็นคดีอีกส่วนหนึ่ง

ประกาศมาณวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๕๕
เป็นวันที่ ๒๐๒๐ ในรัชกาลปัตยุบันนี้